

Емід Влyton®
Ініг Брайтон

ОПОВІДКИ ПРО ПРИРОДУ

Харків
«ФОЛІО»
2023

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Оленятко

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Оленятко

З безхмарного неба ось уже кілька днів світило сонце, тож листочки на дубах були сухими та безживними. Мак на полях красувався червоним платтячком, зранку скидаючи цупку зелену одяжину, а ввечері гублячи червоні пелюстки, наче було занадто жарко, щоб зодягатися хоч у щось. Метелики всіх кольорів зліталися на білі й рожеві квіточки на живоплоті, а оси та бджоли гули від сходу до заходу.

Живопліт хотів пити. Трава під ним була спаленою та коричневою. Усе жадало прохолодного дощу. Рівень води в ставку опускався все нижче

ОПОВІДКИ ПРО ПРИРОДУ

й нижче, тож риба починала хвилюватись. А що коли не стане води, щоб плавати? Мурени говорили про те, щоб перебраться до великої річки, але їм дуже подобався маленький ставок, тому вони залишались.

А тоді одного пообіддя пустився дощ. З південного заходу припливли великі фіолетово-чорні хмари та закрили небо. Після яскравого літнього сонця все здавалося дуже темним. І раптом яскрава блискавка пронизала небо, що аж зграйка сполоханих пташок перелетіла до живоплоту в пошуку прихистку. Майже одразу небом прокотився гучний грім, змушуючи кроленят ховатися по нірках.

А далі як полило! Спочатку великі краплі — аж кола по воді пішли, а дубові листочки загойдались. Тоді злива менших — усе швидше і швидше. Стара ропуха вилізла з-за свого каменя та лежала під дощем, розкривши рота від задоволення, поки вода стікала по її спині. Жабенята вистрибували зі ставка й радісно плюхались у канаву. Їжачок знайшов

ОЛЕНЯТКО

собі прихисток і скрутився калачиком від огиди. Він не любив відчуття дощу на своїх колючках — йому було лоскотно.

Зовсім скоро над полем і живоплотом полинув прекрасний запах — запах дощу, що просочував землю. Усі тваринки відчували його. Запах був добрим. Зусібіч лунало хлюпотіння, булькотіння, плюскання і капання. Тваринки почули, як плескались у ставку мурени під дощем. То був дивовижний час.

Хмари все темнішали. Знову блиснуло — і пролунав грім, мов ведмідь заревів у небі. А як злива була в самому розпалі, то почувся стукіт малесеньких копит. Його було чути крізь дощ, і всі кролики повизирали з нірок, намочивши свої вусики. Ропуха теж його відчула і швидесенько поповзла назад до своєї хатини. Їй зовсім не хотілося, щоб її розтоптали.

Зайда підбіг до живоплоту і зупинився, знайшовши прихисток. Це було оленятко, зовсім мале,

ОПОВІДКИ ПРО ПРИРОДУ

йому виповнилося лише кілька тижнів. Їжак аж здивувався: він ніколи не бачив оленят.

Оленятко все тремтіло. Його ніжні очі розширилися від страху, а хвостик дрижав. Почувся звук — наче хтось плеснув у долоні, — він згодом переріс у гуркіт грому. Оленятко з жахом заплющило очі та припало до трави.

Воно злякалося громовиці. Мати залишила його в прихистку папороті глибоко в лісі й наказала нікуди не виходити, поки вона не повернеться. А тоді почалася гроза — і маленьке оленятко, яке ніколи не бачило блискавки та не чуло грому, перелякалося до смерті. Сойки в лісі скрикнули, задоволені дощем, а оленятко подумало, що вони кричать від жаху. Його сердечко заповнило страх — і воно вибігло зі свого укриття, помчавши крізь ліси і поля, — світ за очі, лише б подалі від цього страшного гуркоту та жахливого блискання.

Та гроза, здавалося, переслідувала його. Дощ шмагав, бив по очах. Грім прокотився просто

ОЛЕНЯТКО

над ним — чи то йому так уявлялося. Де ж мама? Чому вона не прийшла за ним? Оленятко було настільки наляканим, що вже не трималося на ногах, тож припало до землі під старим живоплотом.

Оленя промекало — і мати-кролиця, що чула, як багато молодих тваринок плакали за своїми матусями, виглянула з нірки поблизу. Вона помітила налякане оленятко і пожаліла його. Кролиця вибігла з нірки під дощ і підійшла до оленятка, що важко дихало.

— Не бійся, — сказала вона. — Це лише гроза. Вона мине. Радій дощу, маленьке, злижи його з трави. Це смачно.

Оленятко глянуло на кролицю з лагідними очима і заспокоїлось. Добре було бачити біля себе ще когось. Когось, хто не був наляканим. Маля висунуло гарячий язик і лизнуло мокру траву. Краплі дощу були прохолодними та солодкими. Оленятко перестало тремтіти й спокійно вляглося під дощем.

ОПОВІДКИ ПРО ПРИРОДУ

— Стань під живоплотом, — сказала кролиця. — Ти змокнеш, якщо лежатимеш під дощем. Живопліт густий і захистить тебе, поки не пройде злива.

Маленьке оленятко слухняно прошмигнуло в живопліт і лягло на сухому, але з легкістю могло дотягнутися до мокрої трави рожевим язичком.

— Звідки ти прийшов? — з цікавістю спитала кролиця. — Я тебе ніколи не бачила, хоч моя мати розказувала про таких тваринок у лісах.

— Я — молодий лань, — сказало оленятко, дивлячись на кролицю великими гарними очима. — Я народився цього літа. Живу в лісі з матусею і маю добрий прихисток серед високої папороті. Тут нема папороті, а то я б показав, як добре я ховаюся під великим листям.

— У папороті добре ховатись, — сказала кролиця. — А де твої роги, оленятко? Я думала, в оленів з голови ростуть роги.

— У мене ще немає їх, — відповіло оленятко. — Але почнуть рости наступного року. Спочатку